

GÂNDINDU-L PE NICHITA

Nichita St nescu a fost supranumit *Îngerul blond*. Supranumele este rodul tineretii sale, când înf tisa la vedere un trup serafic si doi ochi albastri, încununati de p rul b lai r sfirat în vânt precum coama unui cal furat.

Acum când Nichita a trecut în Nemurire senzatia de Înger o ai citindu-i scrierile. Dar scrierile lui Nichita nu sunt cuvinte si nici numere nu sunt, nu sunt un gen literar sau o art sau o stiint . Sunt ceva înc Inventat-Neinventat; citindu-l pe Nichita citesti Inventatul-Neinventatul rostit de însusi Nichita cu vorbe adunate de pe buza Timpului. Iar Inventatul-Neinventatul Lui, creeaz fiori, naste anxietate. Scrierile lui Nichita provoac team , team de necunoscut... Niciodat nu esti sigur cât cer se ascunde în cuvântul p mânt si câte cuvinte verzi ascund frunzele din copacii Îngerului. Cine sau ce se afl în spatele însel toarelor cuvinte...

O carte cu un nume ciudat: Fiziologia poeziei (Editura Eminescu, 1990, editie îngrijit de Alexandru Condeescu cu acordul autorului) cuprinzând versuri si proz din opera st nescian , ne-a inspirat acest articol – o simbioz între inventatul-neinventatul nichitian si înc misteriosul t râm al Psihologiei ordinii. Psihologia cuantic (POPQ) pe care l-am inventat si botezat noi.

1. Lumea cuantic este lumea adev rat , lumea clasic este lumea real .
2. Adev rul își are originea în nastere, realul în moarte.
3. Lumea cuantic este lumea nasterilor continue, lumea clasic - a mortii repetate.
4. Dac vrem adev rul trebuie s gândim cuantic. El poate fi oriunde între 0 si 1.
5. Dac vrem realul trebuie s gândim clasic. Realul este ori 1 ori 0.
6. Vina apartine realului si este accidental , întâmpl toare, p catul apartine adev rului si el exist ca necesitate.
7. În lumea cuantic s l sluieste p catul. P catul poate fi iertat doar de Dumnezeu, pentru c p catul este cerul.

Iar Dumnezeu este Ultimul Observator si întruchiparea Adev rului Absolut. Dumnezeu este Adev r, iar nu Realitate.

8. P catul este o lacrim general , o lacrim colectiv cu un potential de peste sase miliarde de lacrimi care în lumea microscopic devin peste sase miliarde de vini.
9. În lumea clasic producem vini. Dar vinile pot fi iertate. Ele sunt p mântul, de pe P mânt. Iar pe p mânt orice lacrim -vin poate fi stears cu coltul unei batiste îndr gostite.
10. Pentru a putea ierta trebuie s ne confrunt m cu realul, s ne identific m în Real prin ceea ce suntem în Adev r.
11. Orice obiect este si particul si und . Ca particul el este real, ca und este adev rat.
12. Prin decoerent (colapsare) transform m adev rul în realitate.
13. Prin decoerent (colapsare), în lumea realului, unda moare si se naste particula.
14. În lumea cuantic unda e vie, iar particula - moart .
15. În felul acesta exist o co-existent continu între real si adev r, între viat si moarte.
16. Inseparabilitatea dintre und si particul (dintre cuantic si clasic) creeaz o unitate care poate fi definit prin sintagma *realul adev rat*. Un real adev rat pe care Nichita îl caracterizeaz ca o manifestare *în tot ce are el mai pierdut, mai oftat, mai singur, mai suspinat, mai mit!* Realul adev rat este un mit. Un suspin. Este paradisul pierdut. Adev rul real este paradisul real.
17. Din punct de vedere cuantic viata este particula, iar moartea din viat o tr im ca und . De aceea, când vorbim despre moarte, pe parcursul vietii, vorbim, de fapt, despre o idee. Pe parcursul întregii noastre vieti, moartea exist în noi ca o idee ratat .
18. În lumea macrocosmic noi suntem reali, dar nu suntem adev rati. Adev rati suntem doar în lumea microcosmic . Adev rati suntem doar în p catul originar.
19. În viat suntem reali, dar nu suntem adev rati. Adev rul îl dobândim prin moartea care zace în noi în

stare latent pân când devine o stare de A fi-nefiind. În moarte continuăm să existăm ca undă. Prin moarte realul se desparte de adevăr. În moarte existăm doar ca Adevăr. Existăm cuantic, ca un număr infinit de posibilități. Cei rămași vii, din nevoia de real, de a-l considera pe cel dispărut (încă) real, reduc toate aceste posibilități la una singură: despre mort numai de bine.

20. Trăim o viață ca oameni reali și cu adevărul ascuns în noi precum o comoară. Adevărul devine astfel punctul de sprijin moral al fiecărei Ființe. O Ființă imorală înseamnă că nu și-a descoperit comoara adânc ascunsă în ea... Ființa conștientă de existența acestei comori se autoexploarează toată viața, în căutarea acesteia. Iar acest fapt nu-i lasă timp pentru a comite fapte imorale.
21. Particula este mai legată de moarte decât de viață, unda este mai prietenă cu viața, cu nașterea.
22. Moartea nu este un fenomen de timp, ci de distanță (de spațiu). Ca ființe reale, în lumea reală legată de moarte, ca particule, trăim în spațiu și nu în timp.
23. Viața, în schimb, este Timp... Ca ființe-undă, prin înălțimea noastră subiectivă, alături de noi în parte, trăim în Timp. Dar unda este o idee. Deci timpul este o idee și doar spațiul este real.
24. Starea de veghe e starea realului. Starea de vis e starea adevărului. În starea de veghe trăim în spațiu. În starea de vis trăim în timp, simultan în toate dimensiunile timpului. Așa pare - că doar în iluziile noastre trăim în Timp. Că numai Timpul are Timp, în rest, tot ce putem denumi prin Restul, are numai spațiu.
25. A avea înseamnă a fi în vid și în gol. Căci nimic pus pe nimic și secund trecut prin static. În lumea macrocosmică trăim în vid și gol de adevăr, dar plin de real, trecând prin static. Doar în vis umplem spațiul din interiorul nostru cu Timp și Adevăr.
26. Starea de vis ne este dată pentru a visa realul. Pentru a ne visa ca unde (ca Adevăr în Real) în realitatea macrocosmică
27. Inventatul-neinventat nichit: în versurile și în proza sa, în zicerile sale, citind particula, citim, de fapt, unda...